

Muội Hận Huỳnh

Tôi và huỳnh ấy cùng học chung một trường. Cái ngày đầu tiên tôi bước vào ngưỡng cửa đại học, tôi đã gặp huỳnh ấy trong lớp. Thoạt đầu, tôi chẳng để ý tới huỳnh ấy vì tôi cứ ngỡ huỳnh ấy là 1 người con trai ngoại tộc. Tôi miệt mài với sách vở, với lũ bạn bè cùng trang lứa. Thời gian vun vút trôi qua, tôi vẫn là tôi và huỳnh ấy cũng vẫn là huỳnh ấy.

Cho đến một hôm, tôi đang trong giờ suy nghĩ về một bài toán hóc búa thì chợt có tiếng con trai cắt ngang giờ suy tư của tôi.

- "Chào muội!"

Tôi ngước mắt lên và rất ngạc nhiên vì huỳnh ấy không phải là người ngoại tộc. Huỳnh dùng cùng ngôn ngữ với tôi.

Tôi chưa kịp nói lời nào thì huỳnh ấy đã tiếp:

- "Có thể cho huỳnh hỏi muội vài bài toán mà huỳnh không hiểu, được không muội?"

Tôi gật đầu đồng ý. Huỳnh ấy ngồi xuống chiếc ghế cùng bàn, đối diện với tôi. Tôi tận tình chỉ vẽ cho huỳnh ấy về những bài toán mà huỳnh không hiểu. Sau ngày hôm đó, tôi và huỳnh bắt đầu nói chuyện với nhau. Chúng tôi trở thành bạn bè qua những bài toán.

Rồi mùa xuân cũng trôi qua, kỳ học kết thúc mĩ mãn. Tôi và huỳnh chia tay. Hẹn mùa thu sẽ gặp lại.

Ba tháng hè, tôi hăng say vào công việc của mình. Tôi tìm được một việc làm ở khu shopping gần nhà, đi làm phụ giúp thêm cho gia đình. Tôi bận rộn đến độ chẳng có thì giờ rảnh đi chơi với bạn bè.

Và cuối cùng cái mùa hè nóng nực, oi bức cũng kết thúc nhường chỗ cho một mùa thu mát mẻ.

Ngày tựu trường đầu tiên, tôi gặp lại huỳnh ấy trong một lớp toán. Huỳnh chọn một chỗ ngồi sau lưng tôi. Tôi chào hỏi huỳnh qua loa rồi chúi đầu vào quyển sách toán mà tôi vừa mới mua. Đang mãi mê đọc thì một giọng con trai phía sau lưng cắt đứt việc đọc sách của tôi:

- "Muội có thể cho huỳnh mượn cục gôm được không?"

Tôi lây hoay tìm kiếm mà tìm hoài không được cục gôm. Bực mình, tôi xoay xuống mặt cầu kính:

- "Huỳnh đâu cục gôm của muội, trả lại cho muội."

Huỳnh ấy cười tủm tỉm:

- "Huỳnh đâu có đâu cục gôm của muội?"

- "Muội biết huỳnh đâu cục gôm của muội mà.... đưa trả lại cho muội."

- "Muội có bằng chứng không?"

Tôi chịu hết nổi, xoay lên và lớn tiếng:

- "Muội hận huỳnh. Có trả muội cũng chẳng thêm lấy nữa."

Huỳnh ấy chồm lên phía bàn tôi, thấy cục gôm ngay trên quyển sách.

- "Trả muội nè! Huỳnh chỉ giỡn chơi thôi mà. Đừng giận huỳnh nữa ghen muội."

Còn ầm ỨC, tôi xoay xuống, bồi thêm:

- "Muội hận huỳnh."

Cuộc đời sinh viên của tôi dần dần thay đổi theo huỳnh ấy. Tôi và huỳnh trở nên thân thiện hơn. Chúng tôi thường gặp nhau trong thư viện. Huỳnh dạy tôi bắn game và rất nhiều trò chơi khác. Ngày tháng dần trôi, tôi và huỳnh cũng lớn dần theo tình bạn. Huỳnh không còn trẻ con như ngày xưa tôi mới vào trường. Tôi cũng vậy, lớn dần theo ngày tháng bên huỳnh ấy.

Rồi tình yêu đến với tôi thật ngỡ ngàng khi huỳnh tặng tôi món quà vào ngày lễ giáng sinh năm thứ ba đại học của tôi. Tôi ngỡ ngàng, đón nhận tình yêu của huỳnh trong sự sợ hãi. Huỳnh hôn tôi say đắm khi tôi rụt rè, nhút nhát đón nhận nụ hôn đầu đời của tình yêu. Tôi chưa hề yêu ai bao giờ nên không biết phải làm gì, nói gì với huỳnh ấy.

Huỳnh dìu dắt tôi từng bước một trên con đường tình yêu mà huỳnh đã tạo nên. Huỳnh đưa tôi đi chơi khắp nơi. Tôi chỉ biết đóng tròn vai một cô nai tơ vàng ngọc bên huỳnh. Và mỗi lần huỳnh nói yêu tôi, thì tôi chỉ biết đáp lại:

- "Muội hận huỳnh nhiều lắm, muội hận huỳnh suốt đời."

Sưu tầm